

Til §§ 114 og 135.

Udvalget forbeholder sig inden tredje Behandling at overveje nærmere, om der muligvis af Hensyn til Frihavnslæget bør træffes særlig Bestemmelse om Last- og Lossepladser i Københavns Havn.

Til § 205.

Det af Udvalget til denne Paragraf stillede Endringsforslag finder sin Begrundelse i, hvad der er fremhævet i Bemærkningerne til Lovforslaget Pag. 113, hvor en sfig Endring er antydet og støttet paa Betragtninger, som Udvalget tiltræder, ligesom det ikke kan undlade i det hele taget at udtale sin særlige Paaskønnelse af den udmærkede Maade, hvorpaa det i Lovforslagets syvende Kapitel om Havari omhandlede vanskelige Emne er bleven ordnet.

Til § 292.

Udtrykkene i Paragraffens sidste Stykke, at de i samme fastsatte Straffe ogsaa komme til Anvendelse paa Redere eller andre, som paa disses Vegne tage Bestemmelse om Skibets Afgang, naar de gøre sig medskyldige i saadan Forbrydelse eller Forseelse, gaa ud fra, at Skipperen er den skyldige og Rederne i det højeste medskyldige. For den Mulighed, at Forholdet maatte være det omvendte, idet Skipperen til det yderste har søgt at gøre sin Pligt ved at sørge for Fyldestgørelse af Forbringerne i Lovens § 26, men er bleven hindret dert ved Rederiets Vægring ved at yde den dertil fornødne Medvirking, eller Rederiet har kendt Mangler ved Skibet, som det har fordulgt for Skipperen, og som denne ikke af sig selv kunde og burde være opmærksom paa, har Udvalget foreslaet en ændret Affattelse, der tillige passer paa slige Tilfælde.

Til § 293.

Udtrykket „foranlediget Søulykke“ passer ganske, hvor Skipperen ved Drukkenstab foranlediger en Stranding; men det efter

sagkyndige Folks Sigende ingenlunde upraktiske Tilfælde, at Skipperen efter Strandingen beruser sig og derved bliver ude af Stand til at overveje og træffe de Redningsforanstaltninger, som den indtraadte Ulykke maatte udkræve, hvorved forboldes Tab, som kunde være undgaaede, rammes ikke med samme Sikkerhed af Udtrykket. Udvalget har derfor fundet Anledning til at foreslaa Ordene „foranlediget Søulykke“ ændret til „forvoldt Søfæde“.

Slutningsbestemmelse.

Da der formentlig ikke er Grund til at føje et helt nyt Kapitel til Lovforslaget for dert at optage Bestemmelserne om dets Omraade og Straftræden, har Udvalget foretrukket at optage disse Bestemmelser i en Efterkrift.

Forskriften vedrørende Lovens Gyldighed paa Færøerne er allerede begrundet ovenfor. Naar dens Straftræden er foreslaet udjat til 1ste Januar 1893, er dette begrundet i den i Lovforslagets §§ 2 og 3 paabudte Indførelse af et nyt Registreringssystem, hvis Indførelse, som bør ske samtidig med Sølovens Straftræden, nødvendigvis kræver en længere Tids Forberedelse.

Ophævelsesbestemmelsen vedrørende de enkelte ældre Love gør ikke Krav paa at være udtømmende; men herpaa ligger der formentlig ogsaa af Hensyn til den tilføjede almindelige udfyldende Ophævelsesforskrift mindre Vægt.

Endringsforslag.

Af Knudsen:

Til § 26.

1) I sidste Stykkes første Linie sættes efter „Forshning“ „“ i Stedet for „og“. Efter „Dastning“ udgaar „:“, og i Stedet for indsættes: „og Bemanding.“